

HOZSÁNNA ANNAK, AKI VISSZAJÖTT.

Én nem ismerlek Téged, ifjú nő,
Nem láttalak soha,
Ma hallottam, hogy a világon vagy,
Ma hallottam: Erdélyországé vagy, —
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Te nem tudod, micsoda fájdalom
Örvénylik az én örömöm mögött:
Búcsúzni mindig, búcsúzni megint . . .
De egy fecske most visszaköltözött,
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Búcsúztatni, — ó hányszor búcsúztattam
Tíz esztendő alatt,
Szívem elfáradt, könnyem elapadt,
Szavam se száll az indulók után, —
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Mert most se telt még be a sorspohár,
A nagy sebből a vér most is buzog,
De búcsúztatni én már nem tudok, —
Ahelyett kendőm feléd lengetem:
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Áldott legyen a bejöveteled,
A hegyek istene legyen veled,
Áldott a frigy, mely visszarágadt:
Sodró, szerelmes székely Nemere,
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Én nem ismerlek Téged, ifjú nő,
De Te vagy az én elégtételem,
Ki annyi drága ismerős után
Hasztalan tártam ki tartó kezem:
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Szeretnék most a télbe kirohanni,
S neked, Te idegen
A végtelenből virágot szaglatni, —
Csakhogy ne lássak több búcsú-virágot, —
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Nagyon fáj a szívem,
Tán azért lengetem
Tüzes üszöggént ezt az örömet,
Dacos, kétségbeesett örömet:
Hozsánna egynék, — aki visszajött!